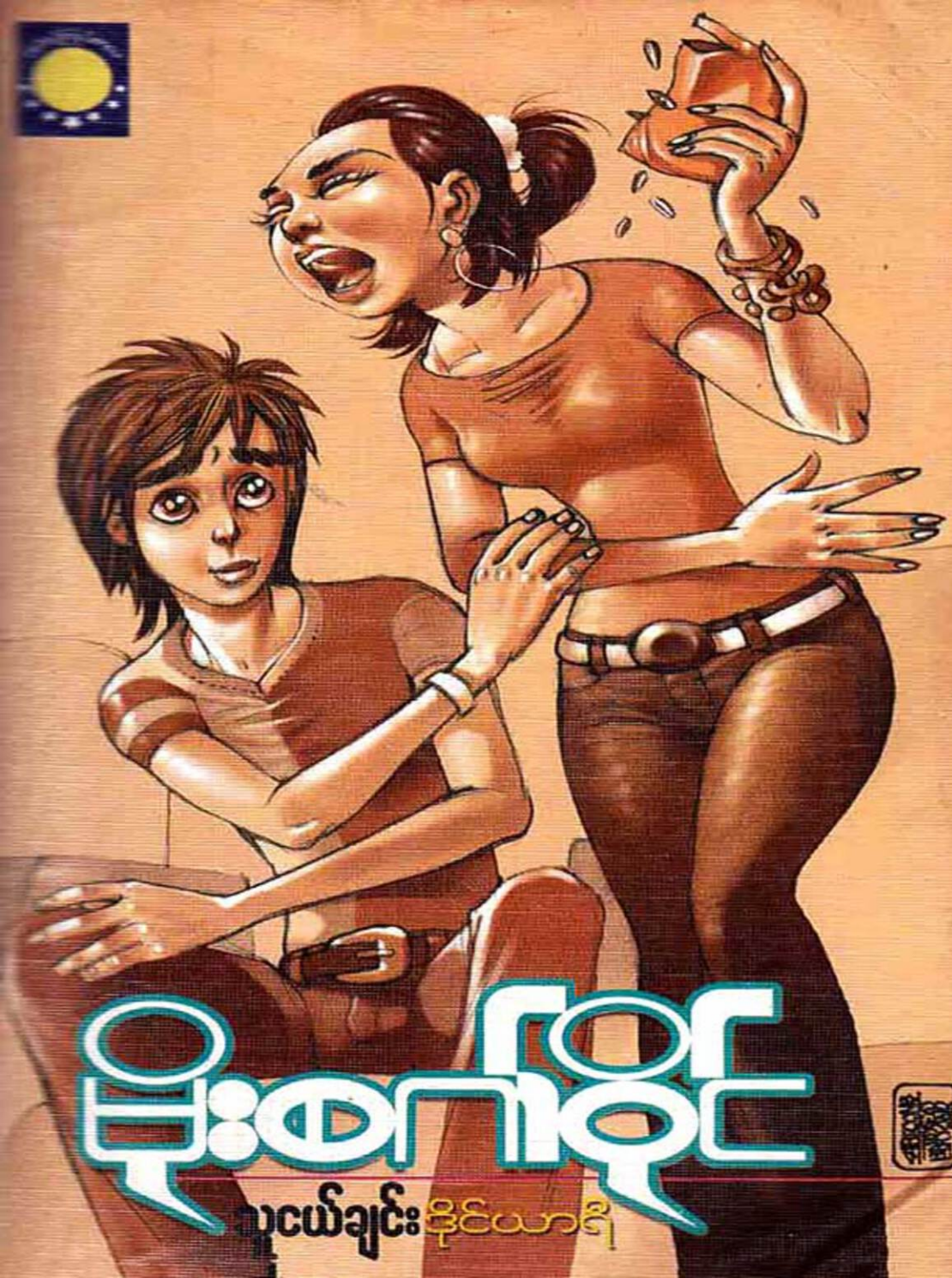

မိုးတဂါဝင်

သုဇယ်ချင်း နိုင်ယာရီ

"အချစ်" ဆိုတဲ့ အရာမှာ အရောင်ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ဆီကမှ တိတိကျကျ မကြားဖူးပါဘူး။ တချို့ကတော့ အချစ်ရဲ့ သင်္ကေတကို ပန်းရောင်နဲ့ တင်စားကြတယ်။ အဲဒါကိုလည်း ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ပြန်ဘူး။

အချစ်ဆိုတာ စိတ်အာရုံ၊ နှလုံးသား၊ ခံစားမှု၊ အထိအတွေ့တွေ ရောယှက် ရက်ဖောက်ပြီးမှ သိမြင်ရတာ မဟုတ်လား။

ထားပါတော့။ တကယ်လို့ သာ အချစ်မှာ အရောင်အဆင်းတစ်ခု တိတိကျကျ ရှိခဲ့ရင်ဆိုပါတော့။

အရောင်ကန်းနေသူတွေကို "ကာလာဘလိုင်း" လို့ သတ်မှတ်ခေါ်ဝေါ်ကြသလို...

ကျွန်တော်ဟာလည်း အချစ်ကို မမြင်နိုင်ဘဲ ကန်းနေတဲ့ "လပ်စ်ဘလိုင်း" တစ်ကောင်ပါပဲ။

ညီထူး

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မွေးဖွားလာပုံချင်းလည်း မတူ။ ကြီးပြင်းလာတဲ့ စိတ်ခံစားချက်တွေလည်း မတူ။ သွေးသားလည်း မတော်စပ်ပါဘဲ "အချစ်" ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ခေါင်းနှစ်လိုက်ရပြီး နားလည်မှုတစ်ခုတည်းနဲ့ တွဲ လား။ အဲဒီလိုတွေးမိတိုင်း ကျွန်မကိုယ်

ကျွန်မ အံ့သြပြီး နားမလည်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် အဖြေတစ်ခုကတော့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ကိန်းဝပ်စွာ သေဆုံးပြီးနှင့်ခဲ့ပါပြီ။

အကြိမ်ကြိမ် သေဆုံးခဲ့ရလို့ လည်း အဲဒီအချစ်ဆိုတာကို ဘယ်တော့မှ ပြန်နိုးထဖို့ ကျွန်မ မကြိုးစားချင်တော့ပါဘူး။

ကျွန်မရဲ့ နားရွက်ကလေးတစ်ဖက်ကို လာထိတွေ့တိုင်း တစ်ကြိမ်စီ သေဆုံးခဲ့ရတဲ့ အချစ်တွေဟာ ကျွန်မအတွက် ဖြေရှင်းလို့ မရနိုင်တော့တဲ့ အမှန်တရားတွေပဲပေါ့။

နေခြည်ယွန်းယွန်း

တစ်လှေလုံး ပုပ်ခဲ့ရရင်တောင်

အဲဒီ ငါးခုံးမလေးဘက်က

ငါ...

စာနာသနားချင်သေးတယ်။

မြေနီမ့်ရာလှုံစိုက်ဆိုတာ

သူရဲကောင်းတွေရဲ့ စကားပုံမှ မဟုတ်ဘဲ။

အခန်း (တစ်)

စံပယ်ရနံတို့ ထိုးဆွပါဝင်နေသော လေပြည်နုနုသည် မနက်ခင်း၏ ထောင်ချောက်ထဲတွင် အတိအကျ မိနေသေးသော အချိန်မှာ ဖြစ်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမြက်ခင်းပေါ် ဆော့ပြေးကစားနေသော မွေးစုတ်ဖွား ခွေးကလေးက ထိုသို့ ကစားနေရခြင်းကို ပျင်းရိလာဟန်ဖြင့် ရပ်တန့်ကာ သမ်းဝေလိုက်သည် ကို မြင်လိုက်ရ၏။

လူ့ဘဝဆိုတာကရော ဒီအတိုင်းပဲလား။ ဆန္ဒတစ်ခုအတွက် ရယူပိုင်ဆိုင်လိုသော စိတ်ဖြင့် မမောမပန်းကစားပြီး ထိုအရာကို ရလျှင် ပျင်းရိငြီးငွေ့ သွားတတ်သလား။

ထိုသမ်းဝေသံများကို စုပေါင်းကာ စီဒီခုတ်ပြီး ကြိုးစားမှုအသီးအပွင့်၏ အသံများ ဟု ဈေးကွက်ထဲမှာ ရောင်းချလျှင် ဘုမသိ ဘမသိနှင့် တော်တော် ဝယ်ကြလိမ့်မည်ဟူ၍ ညီထူး ပြောင်ချော်ချော် တွေးမိသည်။

လူ့ဘဝဟု တွေးနေတော့မှ သူသည် လည်း ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲပါပဲဟု ရယ်ချင်ပက်ကျိ စဉ်းစားမိပြန်၏။

ခုပဲ ကြည့်..

သူ စဉ်းစားနေချိန်မှာ ပဲ ခွေးကလေးက ပျင်းရိခြင်းကို ရပ်တန့်ကာ တစ်ဖန်ပြန်၍ ဆော့ကစားနေပြန်ပြီ။

သူလည်း ဒီလိုပျင်းပျင်းရိရိ ထိုင်မနေချင်တော့။ လှုပ်ခတ်ဆူဝေသင့်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် အားရပါးရ တစ်ချက်သမ်းဝေကာ ပျင်းရိခြင်းကို ကုန်ဆုံးစေလိုက်ပြီး ညီထူးထိုင်နေရာမှ လတ်ဆတ်ပေါ့ပါးစွာ ထရပ်လိုက်ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကစားပွဲတစ်ခု စတင်ရန် မနေ့ညကအထိ

မရေရာခဲ့သော စိတ်သည် ယခုအချိန်မှာ ရေရာခိုင်ကျည်သွားခဲ့ပြီ
မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်လည်း လောလောဆယ် သူ့ခြေလှမ်းတွေကတော့...

"ယွန်းယွန်းရေ ယွန်းယွန်း.. နင် အိမ်ထဲမှာ လား"

အိမ်ပေါက်ဝမှ အော်ခေါ်နေသော အသံပြကြီးကြောင့် ခြံထဲဆင်းကာ
ကော်ဖီသောက်ရင်း ဂျာနယ်ဖတ်နေသည့် ယွန်းယွန်းတစ်ယောက်
မျက်မှောင်ကြုတ်မိသွားသည်။ ။

ဒီအသံ၊ ဒီအသုံးအနှုန်းနှင့် ခေါ်နေသူကိုတော့ ဘယ်သူလဲဟူ၍ အ
ထူးစဉ်းစားနေစရာ မလိုချေ။ ဟိုကောင်.. ညီထူးဆိုတာ သူမ သိပြီးသား
။ ထို့ကြောင့် အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ပြန်မထူးဘဲ ဂျာနယ် ဆက်ဖတ်နေလို
က်၏။

သို့သော်လည်း အိမ်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်၏ လမ်းညွှန်မှုဖြင့်
နေလျှင် ဒင်းအနားသို့ ရောက်လာဦးမည် ဆိုတာကိုလည်း ဗေဒင်မေးစ
ရာမလိုချေ။

ထင်ထားသည့်အတိုင်း...

"ဪ.. ဂျပမ ယွန်းယွန်း.. နင်က ငါခေါ်တာတောင် မထူးဘဲ ဒီမှာ ဇီ
မိကျနေတာကိုး.. ဟုတ်လား"

"အောင်မာ.. ငါက ဘာဖြစ်လို့ လေကုန်ခံပြီး ထူးနေရမှာ လဲ၊ ငါ မ

ထူးလည်း နင်လာမှာ ပဲ မဟုတ်လား"

ပြောရင်း ယွန်းယွန်းက မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ ညီထူးက မျက်
ခုံးလေးပင့်ကာပင့်ကာ လုပ်ပြီး...

"အဟဲ.. ဒါတော့ နင်သိနေသားပဲ ဂျပမရဲ့ "

"ညီထူးနော်.. နင် ငါ့ကို ဂျပမ ဂျပမနဲ့ မခေါ်နဲ့ ၊ ငါးပေလေးလက်မ
ဆိုတဲ့ ငါ့အရပ်ဟာ မိန်းမတွေထဲမှာ ပုတယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ နင်သာ ပဲ
လင်းမြွေသီးလို အရပ်ကြီး မိုးထိုးနေတာ "

"အေးပါ.. ငါကလည်း ငါ့အရပ်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး နင့်ကို ဂျပမလို့ ခေါ်
တာပါဟ၊ နင်နဲ့ ငါ နှစ်ယောက်တည်း ရှိချိန်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ရှေ့မှာ
များ အဲဒီလို ခေါ်ဖူးလို့ လဲ"

ဟုတ်သားပဲဟု တွေးရင်း ယွန်းယွန်း အနည်းငယ် ဘဝင်ကျသွားမိ
သည်။ တခြားသူငယ်ချင်းတွေ ရှေ့မှာ မပြောနှင့် သူမ၏ မိသားစုရှေ့မှာ
ပင် ညီထူးက ထိုသို့ခေါ်လေ့မရှိပါ။

သို့သော်လည်း ခုလို မနက်စောစော ညီထူးတစ်ယောက် ကြီးစွာ
သောဝီရိယနှင့် သူမထံသို့ လာသည် ကိုတော့ ယွန်းယွန်း စိတ်စနိုးစနော
င့် ဖြစ်မိသွားသည်။ (တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စမျိုးမရှိလျှင် ညီထူးဆိုသည့်ကော
င်က နေဖင်ထိုးမှ ထတတ်သည် ကို သူမ ငယ်ငယ်ကတည်းက သိထား
ပြီးဖြစ်သည်)

ထို့ကြောင့် ယွန်းယွန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

"နေစမ်းပါဦး.. နင် ဒီအချိန်မျိုး မလာစဖူး လာပြီး ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အချိ
န်တွေကြားထဲ လက်ဝင်လျှိုရအောင် ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ လဲ"

ညီထူးက မပွင့်တပွင့်လေး ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီး ဘာမှ မပြောသေး

ဘဲ ယွန်းယွန်းသောက်နေသည့် ကော်ဖီခွက်ထဲမှ ကော်ဖီလက်ကျန်အား အကုန်မော့သောက်လိုက်ပြီးမှ

"အားပါး.. ကောင်းလိုက်တဲ့ ကော်ဖီ"

"ညီထူး.. နင် အပိုတွေပြောမနေနဲ့ ၊ အဲဒါ ကော်ဖီမစ်ထုပ်ကို ဖန်ခွက်ထဲ ဖောက်ထည့်ပြီး ရေနွေးထည့်မွေလာတာ၊ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ကောင်းစရာမလိုဘူး"

ယွန်းယွန်း၏ ဘောက်ဆတ်ဆတ် စကားအဆုံးမှာ ညီထူးက...

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့.. ဖျော်လာတာက နင်လေ၊ အဲဒါကြောင့် ပိုပြီးထူးကဲနေတယ်လို့ ပြောတာ"

"သွားစမ်းပါဟာ၊ အပိုတွေ လာပြောမနေနဲ့ ၊ နင် အကြောင်းမရှိဘဲ ဒီအချိန်မျိုး မလာဘူးဆိုတာ သိတယ်၊ လိုရင်းကိုပဲပြော"

ထိုအခါမှ ညီထူးက...

"ဒီလိုဟာ.. ဘောလုံးကစားတာမှာ အိမ်ကွင်း၊ အဝေးကွင်းဆိုတာ ရှိတယ်ဟ"

"ငါသိသလောက်တော့ တစ်ခါတလေ ကြားကွင်းမှာ လည်း ကန်ပါတယ်"

ရုတ်တရက် ယွန်းယွန်းက ဖြတ်ပြောလိုက်သဖြင့် ညီထူးအိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်သွားရပြီး...

"အာ... နင်ကလည်း ငါက အခြေခံသဘောထားကို ပြောတာပါ"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘာလဲ.. နင်က ဘောလုံးကန်မလို့ လား၊ တော်ပါဟာ.. အရူးမထစမ်းပါနဲ့ ၊ နင် ဒီအသက်အရွယ်အထိ ဘောလုံးနဲ့ ခြေထောက်

ဘယ်နှခါ ထိဖူးလို့လဲ"

"ဂျာမ တော်ဟာ.. ငါ စိတ်တို လာပြီ၊ ငါက ဥပမာ ပြောနေတာ"

"ဪ ဟုတ်လား.. ငါမှ မသိဘဲ"

ရွဲ့တဲ့ တဲ့ ပြောလာသောကြောင့် ညီထူး အမှန်တကယ် စိတ်တိုလာရသည်။ သို့သော်လည်း စိတ်တို၍ မဖြစ်သေး။ လာရင်းကိစ္စကိုတော့ ပန်းတိုင်သို့ရောက်အောင် ချီတက်ရပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်ကိုလျှော့ကာ မျက်နှာလေး ငယ်ပြလိုက်ရင်း..

"ခဏလေးဟာ.. ငါပြောပြပါ့မယ်၊ အိမ်ကွင်း .. အဝေးကွင်းလို့ တင်စားတာက အခြားရပ်ကွက်က ကောင်မလေးတွေနဲ့ ကိုယ့်ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်မလေးတွေကိုပြောတာ၊ ငါ့မှာ တခြားရပ်ကွက်ထဲက ကောင်မလေးတွေနဲ့ ပဲ ရည်းစားဖြစ်ဖူးတာ၊ အဝေးကွင်း ကန်တယ်ပေါ့ဟာ၊ ခုတော့.. အိမ်ကွင်း ပြောင်းကန်မလားလို့ "

"ရွာနားကမြက် ရွာနားစားတော့မယ်ပေါ့"

ညီထူး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကြေကွဲဆို့နှင့်သွားမိသည်။ မထူးတော့ပြီမို့ ချေပမနေတော့ဘဲ..

"အဲဒီသဘောပဲဟာ၊ ငါ အခု ငါတို့ ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လိုက်မလို့၊ အဲဒါ နင့်အကူအညီလိုတယ်"

"ဘုရားရေ"

ယွန်းယွန်း ရင်ဘတ်ကလေး ဖိလိုက်မိသည်။ ညီထူးဆိုသည့်ကောင်က ရည်းစားတွေ မှီလိုပေါက်အောင် ထားခဲ့သော်လည်း သူမနှင့် ခုလို တိုက်ခိုက် ပတ်သက်လာခြင်း ရှိမရှိ၊ ခုတော့ တိတိကျကျကြီးကို ပတ်သ

က် လာလေပြီ။

ယွန်းယွန်းက စဉ်းစားရင်း စိတ်လက်ကုန်ခန်းဟန်နှင့်...

"တော်စမ်းပါဟာ၊ နင့်ကိစ္စတွေထဲမှာ ငါ့ကို ဆွဲမထည့်စမ်းပါနဲ့ ၊ တခြားအကူအညီ တောင်းစမ်းပါ"

"ယွန်းယွန်းကလည်း ဟာ နင့်အတွက် ခက်ခက်ခဲခဲကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါလေး ကူညီရုံနဲ့ နင်လိုချင်တဲ့ လက်ဆောင်ကို ငါ ဝယ် ပေးပါ့မယ်"

"အံ့မယ်.. ပိုက်ဆံပေါနေတယ်ပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့.. နင့်လို ကိုယ်ပိုင် ဝင်ငွေ မရှိတဲ့ လူဆီက ငါ လက်ဆောင်မယူပါရစေနဲ့ ညီထူးရာ"

မျက်ခုံးကလေးပင့်ကာ ယွန်းယွန်း ပြောလာသောစကားသည် သူ့အတွက် စာနာနေတာမဟုတ်မှန်း ညီထူး သိပါသည် ။ သူ့ကို မကူညီချင်တာနှင့် ခုအချိန်အထိ အလုပ်မလုပ်သေးခြင်းအား ရောပြီး ရွဲ့ပြောလိုက်တာမှန်း အသိသာကြီးပင်။

ထို့ကြောင့်..

"ယွန်းယွန်း.. နင် အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ၊ နင် အလုပ်ရှိတယ်ဆိုတာက နင့်အဖေကုမ္ပဏီမှာ ခပ်တည်တည်နဲ့ M.D တက်လုပ်နေတာကိုး"

"အောင်မာ.. ဒါဆို နင်ကရော ငါ့လို ဘာလို့ မလုပ်လဲ"

"ငါနဲ့ ငါ့အဖေကမှ မတည့်တာ၊ အဲဒါတွေ ထားစမ်းပါဟာ၊ နင့်ကို ကူညီခိုင်းတာ ပါးပါးလေးပါ၊ ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လေးကို ဒီရက်ပိုင်းမှာ စုံစမ်းပေးရုံလေးပါ"

ယွန်းယွန်းက မျက်စောင်း ခိုင်းခနဲထိုး လာပြီး...

"အဲဒါများ .. နင့်ဟာနင် စုံစမ်းပါလား"

"ဟ.. ငါက ဒီရက်ပိုင်း မအားလို့ ပေါ့"

"မအားရအောင် နင့်မှာ ဘာအလုပ်များ ရှိလို့ လဲ"

ညီထူးက စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို တပျင်းပျင်းကုတ်ကာ...

"ခု ဒီတစ်ယောက်ကို မလိုက်ခင် တစ်ဖက်မှာ လက်ရှိတွဲနေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဒီရက်ပိုင်း စာရင်းအပြတ် ရှင်းရမှာ လေ။ အဲဒါကြောင့် ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို စုံစမ်းနေဖို့ အချိန်မရဘူး။ နင် စုံစမ်းပေးထားတော့ ဟိုဘက်က စာရင်းပြတ်တာနဲ့ ဒီဘက်မှာ တန်းပြီး လှုပ်ရှားလို့ ရတာပေါ့၊ ဆိုလိုချင်တာက ကြားထဲမှာ အချိန်မဟတော့ဘူးပေါ့ဟာ"

ညီထူးပြောနေသည့် ပုံစံက တကယ့်ကို လေးလေးနက်နက်ပင်။ အလုပ်လုပ်နေသော သူမပင်လျှင် အချိန်ဟာ ဒီလောက်တောင် တန်ဖိုးရှိမှန်း ညီထူးပြောမှ သိရတော့၏။

ခပ်ချဉ်ချဉ်နှင့်ပင် ယွန်းယွန်းက..

"ညီထူး.. နင် ကောင်မလေးတွေနဲ့ တွဲလိုက် ပြတ်သွားလိုက်နဲ့ မနည်းတော့ဘူး၊ နင့်ရဲ့ ရည်းစားမွေးမြူရေး လုပ်ငန်းက ဘယ်တော့ အဆုံးသတ်မှာ လဲ၊ မိန်းမယူချင်ရင်လည်း ယူတာ မဟုတ်ဘူး "

"အဲဒါဆို ငါ နောက်တော့ ပြောပြပါ့မယ်ဟာ၊ ဘာဖြစ်လို့ မယူသေးလဲ ဆိုတာကို ခုတော့ ငါ ပြောသလိုပဲ စုံစမ်းပေးစမ်းပါ"

ဆက်ငြင်းနေလျှင်လည်း ထူးမည်မဟုတ်မှန်း သိနေ၍ ယွန်းယွန်းက

...

"ပြော ပြော... ရပ်ကွက်ထဲက ဘယ်ကောင်မလေးလဲ"

ညီထူးက ပျော်ရွှင်ဟန်လေးဖြင့်...

"လဲ့လဲ့မိုးဦးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလေ.. ဟိုဘက်လမ်းထဲက ရွှေဗန်းကြီးဆိုတဲ့ စတိုးဆိုင်က..."

စကားပင် မဆုံးလိုက်။ ယွန်းယွန်းမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားပြီး...

"အာ.. ရှယ်ဗန်းကြီးပါဟာ.. နင်ကလည်း "

"အဟီး.. စကားပြောချင်ဇောနဲ့ လောသွားလို့ ပါ။ အေး.. ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ရွှေဗန်း အဲ.. ရှယ်ဗန်းကြီးဆိုင်က ကောင်မလေးပဲ"

ယွန်းယွန်းက သက်ပြင်းဖွဖွကို ခိုးချလိုက်ရင်း...

"အေးလေ.. အဲဒီလောက်တော့ ငါ စုံစမ်းပေးနိုင်မှာ ပါ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ကောင်မလေးက နင့်လိုပဲ ရည်းစားများ တယ်လို့ တော့ ကြားတာပဲ"

ဝင့်ခနဲ တစ်ချက်ပြီးရင်း ညီထူးက..

"အဲဒါ ငါ့အတွက် အရေးမကြီးပါဘူးဟာ၊ ငါ့ကိစ္စကို ငါပိုင်ပါတယ် နင်သာ အမြန်ဆုံး စုံစမ်းပေး.. ကြားလား"

"ကြားပါတယ်၊ ကြားပါတယ်"

စူပူပူအသံနှင့် ယွန်းယွန်းက ပြောလိုက်သည် ။ ညီထူးက သူ့အကူအညီတောင်းတိုင်း လုပ်လေ့ရှိသော ယွန်းယွန်း နားရွက်ကလေး တစ်ဖက်ကို လှမ်းကိုင်ကာ ခပ်ဖွဖွပွတ်ရင်း...

"ကျေးဇူးပါပဲဟာ၊ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲရောက်ရင် နင်က သိပ်အားကိုးရတာပဲ.. အဲဒါကြောင့် ခင်ရတာ"

ညီထူး ကိုင်ထားသောနားရွက်မှ လက်ကို ယွန်းယွန်း အသာဖြုတ်လိုက်သည် ။ ဒီစကားလုံးမျိုးနှင့် ဒီလိုအပြုအမူတွေက သူမအတွက် နှစ်ပေါ

င်း အတော်ကြာက သေနေခဲ့သော မီးတောင်တစ်လုံးလို ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

ညီထူးက...

"အဲဒီအတွက် ငါ ဘာလက်ဆောင်ဝယ်ပေးရမလဲ ပြော"

ယွန်းယွန်းက စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် နားထင်ကို လက်ညှိုးလေး ထောက်ကာ ထောက်ကာလုပ်ရင်း...

"စဉ်းစားဦးမယ်လေ.. ညကျမှ ငါ ဖုန်းဆက်ရင်းနဲ့ ပြောမယ်"

ညီထူးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ထရပ်လိုက်ကာ...

"အေး.. ပြီးရော၊ ဒါဆိုလည်း ငါသွားတော့မယ်၊ အန်တီတို့ ကို နှုတ်ဆက်သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်၊ ငါ အထဲ ပြန်မဝင်တော့ဘူး"

"ဘယ်ဝင်တော့မှာ လဲ၊ နင့်ဆန္ဒ ပြည့်သွားပြီကိုး"

"ဂျုမရယ်.. ငါ့ဘက်ကလည်း နင့်ဆန္ဒကို ပြန်ဖြည့်ဆည်းပေးဦးမှာပါ၊ ကဲ.. လစ်ပြီဟေ့"

လှည့်ထွက်သွားသော ညီထူး၏ ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်နေပြီးမှ ခေါင်းအသာခါရင်း ယွန်းယွန်း မျက်နှာလွှဲလိုက်ပါသည်။ ။

သူမအတွက်တော့ ညီထူးသည် တစ်သက်လုံး ဘာမှ မဟုတ်ခဲ့သလို အကုန်ဟုတ်နေခဲ့သောသူလည်း ဖြစ်သည်။ ။

ဒီစကားကိုတော့ ဘယ်သူမှ နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဟုတ်တယ်လေ...။

တစ်ခါတစ်ခါ ဘဝမှာ ခေါက်ရိုးကျိုးပြနေရတာက အသက်ရှူဝ
တယ် မဟုတ်လား။

အခန်း (နှစ်)

အားလုံး အဆင်ပြေပါစေ။ ကြံစည်ထားသမျှ အောင်မြင်ပါစေဟု ညီ
ထူးအမှန်တကယ် ဆုတောင်းလာခဲ့ပါသည်။ ။

တစ်ညလုံး မအိပ်ထားရသဖြင့် ညီထူးမျက်လုံးတွေက ကျိန်းစပ်ပြီး
ရဲတွတ်နေသည်။ ။ အိပ်ရေးက ပျက်ချင်၍ ပျက်ရခြင်းမဟုတ်။ စိတ်ရော
ကိုယ်ပါ တစ်ညလုံး ထူမတ်တောင့်ခံပြီး မအိပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ဒီနေ့လို မနက်မှာ သူ့အတွက်..

၁။ အိပ်ရေးပျက်လွန်းသည့် ကြောင်စီစီပုံစံ ဖြစ်နေရမည်။

၂။ အထက်အောက် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ရမည့် အဝတ်အစားကို အထူးဂ
ရုစိုက်ရမည်။

၃။ စကားလုံး အသုံးအနှုန်းများကိုလည်း အထူးဂရုစိုက်ရမည်။

ထိုအချက်သုံးချက်သည် ခိုင်ရတနာဖြူဖြူဇော်ဝင်းသန်းနှင့် တွေ့ရန်
အတွက် အဓိက လိုအပ်ချက်ဖြစ်သည်။ ။

တခြားလိုအပ်လာလျှင် လိုသလို ထုတ်သုံးရန် တွေးထားသော အချက်တွေကလည်း အများကြီး။

ဪ... ခိုင်ရတနာဖြူဖြူဇော်ဝင်းသန်း.. ခိုင်ရတနာဖြူဖြူဇော်ဝင်းသန်း.. တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လမ်းခွဲပြီးရင်တောင် တစ်သက်စာ အမှတ်ရနေမယ့် နာမည်မျိုးပါလားကွယ်။

အဲဒီခိုင်ရတနာ ဖြူဖြူဇော်ဝင်းသန်းဆိုသော ကောင်မလေးကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်စိတ်တွေယိုဖိတ်ပြီး ကိုယ့်ဘက်က နွားသိုးကြိုးပြတ် လိုက်ခဲ့တာမဟုတ်ဟု အဆူဆူသော ဘုရားတွေမှာ ညီထူး အခါတစ်သိန်း ကျိန်ဆိုဝံ့ပါသည် ။

တကယ်တော့ ဒီကိစ္စသည် သူများ ဓားခုတ်ရာမှာ လက်ဝင်လျှိုမိခြင်းလည်း မဟုတ်။ ဓားခုတ်ရာထဲသို့ ကိုယ့်လက်အား အတင်းဆွဲသွင်းခြင်း ခံရတာမျိုး ဖြစ်သည် ။

တရားခံက တိုးမောင်..

(သူကလည်း နောက်ပိုင်းမှာ ညီထူးကို ကောင်းစားစေလိုသော စေတနာဗလပွနှင့် ကူညီမိခဲ့၍ ထိုအမှားအတွက် နောက်ဘဝအထိ တောင်းပန်ပါမည်ဟု မျက်ရည်ကလေးဝဲရင်း အပတ်စဉ် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ပြောရှာပါသည်)

ထားတော့။ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်အကျင့်နှင့်ကိုယ် နည်းနည်းတော့ ဆတ်ဆော့မိခဲ့သည် မဟုတ်လား။

အဲဒီနေ့တုန်းကတော့ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနှင့် တောက်ပြောင်ပြီး
တိုးမောင် အိမ်သို့ ခပ်စောစော ရောက်ချလာသည်။ ။

ညီထူးကိုလည်း ...

"ညီထူး... မင်း ငါ့ရဲ့ အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီနေ့
လိုက်ခဲ့ကွာ"

ရုတ်တရက် ဘာကိုဆိုလိုမှန်းမသိ၍ ညီထူးက...

"ဟာ.. ဘယ်ကို လိုက်ခဲ့ရမှာ လဲ"

အဲဒီတော့မှ တိုးမောင်က ဟီးခနဲရယ်ပြီး...

"ဟုတ်သားပဲ... စကားပြော လောသွားတာကွ၊ ဒီနေ့ ငါ့မွေးနေ့လေ၊
ငါ့မွေးနေ့မှာ ငါ့ရဲ့ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ ချီးမြှင့်ဖို့
လိုက်ခဲ့စမ်းပါကွာ"

ညီထူးက..

"ဪ.. ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ .. ဌေးဝင်းတို့ သူရတို့ လည်း ပါတယ်
မဟုတ်လား"

" မပါဘူး၊ ယောက်ျားလေးဆိုလို့ မင်းရယ် ငါရယ်ပဲ အခင်ဆုံး
သူငယ်ချင်းဆိုမှ ကွာ"

ညီထူး အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ။ တကယ်တော့ သူရယ်၊
တိုးမောင်၊ သူရနှင့် ဌေးဝင်းဆိုတာက တက္ကသိုလ်တက်စဉ်တစ်လျှောက်
မှာ အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းများ အဖြစ် တပူးတွဲတွဲ နေခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သ
ည်။ ။

ခုမှ တိုးမောင်က ကိုယ့်ကိုမှ ရွေးပြီး ဘာကြောင့်များ အခင်ဆုံး ဖြစ်

သွားသနည်း။

ညီထူးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ..

"နေစမ်းပါဦးကွ၊ ငါတို့ အားလုံးက သူငယ်ချင်းတွေပဲလေ၊ မင်းမွေးနေ့မှာ ဟိုကောင်တွေကိုလည်း ဖိတ်သင့်တာပေါ့"

တိုးမောင် ခေါင်းကုတ်တော့သည် ။

"မင်း... မသိပါဘူးကွာ၊ မာလာနဲ့ အတူ သူ့သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးတွေ ပါလာမှာ ကွ၊ ဟိုကောင်တွေကို ခေါ်သွားရင် အစအနောက်သန်တာနဲ့ ပွဲပျက်မှာ ၊ အဲဒါကြောင့် ပြီးမှ ဒီကောင်တွေကို သတ်သတ် ပြုစုလိုက်မယ်"

ဒီလောက်ဆို ညီထူး သဘောပေါက် လိုက်လေပြီ။ တိုးမောင်က သူ့ရည်းစား မာလာနှင့် ပါလာမည့် ကောင်မလေးတွေကို ဟိုကောင်တွေနှင့် မဆုံစေချင်သည့်သဘော ဖြစ်သည် ။

ဒါဆို.. သူ့ကိုကျတော့ရော...

စဉ်းစားနေချိန်မှာ ပဲ တိုးမောင်က...

"မင်း သဘောပေါက်မှာ ပါ၊ ဟိုကောင်တွေမှာ က အတွဲကိုယ်စီနဲ့ ကွ၊ ခုလောလောဆယ် မင်းမှာ က အတွဲပြုတ်နေတယ်လေ"

"အတွဲ.. အတွဲနဲ့ မပြောနဲ့ ကွာ၊ အူယားတယ်၊ ရည်းစားလစ်ဟင်းနေတယ်လို့ သုံးနှုန်းစမ်းပါ"

တိုးမောင်က တခွီးခွီးရယ်ရင်း...

"အေးကွာ.. အဲဒီသဘောပဲ၊ မာလာသူငယ်ချင်းတွေထဲက မင်း တစ်ယောက်ယောက်ကို တော်ကောက်လို့ ရအောင် ငါက လာခေါ်တာ"

ဟုတ်သည် ပဲ။ ဒါ တော်ရုံတန်ရုံစေတနာတော့ မဟုတ်ဟု ညီထူး
တွေးမိသည် ။ ကိုယ့်မှာ လည်း နောက်ဆုံးရည်းစားနှင့် ပြတ်သွားခဲ့သည်
မှာ တစ်ပတ်ပြည့်ရန် သုံးရက်သာ လိုတော့သည် မို့ နောက်တစ်ယောက်
က မရှိမဖြစ်လိုနေပြီ။

အလိုက်သိတတ်လွန်းသော တိုးမောင်အား ပခုံးပုတ်လိုက်ရင်း...

"တိုးမောင်.. တိုးမောင်.. မင်းဟာလေ တကယ့်သူငယ်ချင်း
အကောင်းစားပါပဲကွာ"

ထိုသို့ ကျေကျေနပ်နပ်ပြောပြီး တိုးမောင်နှင့်အတူ အားသွန်ခွန်စိုက်
လိုက်သွားမိသည် ။

သို့သော်..

မှန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက် မကိုက်ဟု ဆိုရမည်လား။

မာလာတို့ အုပ်စုနှင့်ဆုံတော့ အဲဒီကောင်မလေးတွေက ညီထူး
အတွက် တစ်စက်မှ ရင်ခုန်စရာမရှိချေ။

စားရင်းသောက်ရင်းပင် အကဲခတ်လာသော တိုးမောင်အား ယဲ့ယဲ့
လေးပြီး၍ ခေါင်းသာ ခါပြမိလိုက်သည် ။

စားသောက်ပြီးစီး၍ လမ်းခွဲကျတော့လည်း တိုးမောင်က မာလာ့ကို
အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးချင်သည် ဟု ဆိုလာပြန်သဖြင့် ညီထူးမှာ ကား
မောင်း လိုက်ပို့ရပြန်သည် ။

မာလာက သူတို့ ရပ်ကွက်ထဲဝင်တော့..

"ညီထူး ကားခဏရပ်ပေးပါလား၊ ဒီနားက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
အိမ် ခဏဝင်ချင်လို့ "

ကားရပ်ပေးလိုက်တော့ မာလာက ညီထူးကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်ရင်း...

"လာလေ.. နင်တို့ ပါ လိုက်ခဲ့၊ ငါ မိတ်ဆက်ပေးမယ်"

လာပြန်ပြီတစ်ယောက်ဟု တွေးကာ ပခုံးအသာတွန့်ရင်း လိုက်သွားသည်။

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ မာလာက..

"ခိုင်ရေ.. ရတနာရေ.. ဖြူဖြူရေ.. ဇော်ဝင်းသန်းရေ.. ခဏလာပါဦး"

ဘာတွေလဲဟဟ ညီထူး အူကြောင်ကြောင် တွေးလိုက်မိသည်။ မာလာပြောတော့ အသိတစ်ယောက်တဲ့ ၊ ခုတော့ ဘယ်နှယောက်တောင် ခေါ်နေသည် မသိ။

ညီထူးတွေးနေစဉ်မှာ ပဲ အိမ်ထဲက ကောင်မလေးတစ်ယောက် အပြေးလေးထွက် လာပြီး...

"ဟယ်.. မာလာတို့ ပါလား၊ လာလေ အိမ်ထဲကို"

ပြောရင်း ငတိမလေးက ညီထူးကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် တစ်ချက် လှမ်းရှိုးလိုက်သေးသည်။ အနည်းငယ်လေး 'ဝ'သယောင် ရှိသော်လည်း ခေတ်ဆန်ဆန်ဝတ်စားထား၍ ဒီဟာမလေးတော့ မဆိုးဟု ညီထူး သတ်မှတ်မိ၏။

စိတ်ထဲမှာ လည်း ဒီငတိမဟာ ခုနက မာလာ လှမ်းခေါ်သူတွေထဲက ခိုင်ဆိုတာလား၊ ရတနာဆိုတာလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဖြူဖြူဆိုတာပဲလား။

ညီထူး အတွေးက မဆုံးနိုင်။ မာလာက...

"ညီထူး.. ဒါ ငါ့သူငယ်ချင်းလေ၊ ခိုင်ရတနာဖြူဖြူဇော်ဝင်းသန်းတဲ့ "

ဗုဒ္ဓေါ..။ ရထားတွဲလောက်ရှည်သော နာမည်ကြီးကြောင့် ညီထူး
လန့်သွားမိသည် ။

ငတိမကတော့ ပြုံးတုံ့နှင့်ပင်...

"ခိုင်လို့ ပဲ ခေါ်ပေါ့၊ ဒါနဲ့ သူ့နာမည်က ညီထူးတဲ့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

ပြောရင်း ငတိမက အလာကြီးပဲဟု ညီထူး မှတ်ချက်ချမိသည် ။ ခုမှ
စတွေ့တာတောင် ဒင်းမျက်ဝန်းတွေက ညီထူးကို ကြည့်နေသည် မှာ တ
လက်တောက်တောက်နှင့်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဟန်ကျလေပြီဟု ညီထူး ပက်
ပက်စက်စက် တွေးလိုက်မိသည် ။

ခိုင်ရတနာဖြူဖြူဇော်ဝင်းသန်းနှင့် သိကျွမ်းပြီး သိပ်မကြာလိုက်ချေ။
တစ်ရက် ဖုန်းဝင် လာပြီး..

"ကိုညီထူးလား.. ခိုင်ပါ၊ အကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်းချင်လို့ ၊
မာလာ့ဆီက ဖုန်းနံပါတ်ယူပြီး ဆက်လိုက်တာ"

ပျစ်ချွဲချွဲပြောလာသည့် ငတိမစကားအဆုံးမှာ တော့ ညီထူးက တစ်ချ
က် ပြုံးလိုက်ရင်း..

"သိပ်ရတာပေါ့ ခိုင်ရယ်၊ ကိုယ်လည်း ခိုင်ဆီ ဖုန်းဆက်မလို့ ၊ မာလာ့
ဆီက နံပါတ်တောင်းပြီး ခုပဲ ဆက်မလို့ လုပ်နေတာ"

"တကယ် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်နော်"

"ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်လည်း ခိုင်ဆီက အကူအညီတစ်ခုတောင်းချင်နေ
တာ"

"ဟင်.. ဘာများ လဲ"

"မပြောသေးဘူး၊ ခိုင်နဲ့ တွေ့မှ ပဲ ခိုင်မျက်နှာလေးကြည့်ပြီး ပြော
တော့မယ်"

"ပြီးရောလေ၊ ဒါဆို"

"ကိုယ်တို့ ဆုံကြတာပေါ့ ခိုင်ရယ်"

ဆုံမည့်နေရာကို ချိန်းလိုက်ပြီး ညီထူး ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။ ။

စိတ်ထဲမှာ တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆိုတဲ့ အတိုင်း တိုက်ပြီးမှ
တော့ ဆိုင်ကြပြီပေါ့.. ဆိုင်ကြပြီပေါ့၊ ခိုင်ရတနာဖြူဖြူဇော်ဝင်းသန်းရယ်
ဟု ညီထူး အသံတိတ် ကြိုးဝါး လိုက်လေ၏။

စတင်ချိန်းဆိုလိုက်သည့်နေ့မှာ ပဲ အဲဒီငတိမနှင့် သူ အမှန်တကယ် ရ
ည်းစားဖြစ်သွားခြင်းမှာ ကမ္ဘာ့အမြန်ဆုံး သမီးရည်းစားစုံတွဲအဖြစ် ဂင်း
နစ်စံချိန်ဝင်ဖို့ ပင် ကောင်းလှသေးတော့သည်။ ။

ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပြီး ပထမရက်သတ္တပတ်အထိ ညီထူးအဖို့ က
စားစရာအသစ်တစ်ခု ရသလို သည်းသည်းလှုပ် ပျော်ရွှင်နေမိသည်။ ။ ခိုင်
ရတနာဖြူဖြူဇော်ဝင်းသန်းဘက်ကဆိုလျှင် အချိန်အကြာကြီး ပေးကာ
စဉ်းစားထားရသောချစ်သူမို့ ပြောဖွယ်ရာပင် မရှိတော့။

သို့သော်လည်း တစ်ပတ်ကျော်လောက် အကြာမှာ တော့ ညီထူးတစ်
ယောက် ငြီးငွေ့စ ပြုလာတော့သည်။ ။ ငြီးငွေ့စရာအကြောင်းတွေက
လည်း သက်သေပြရန် လုံလုံလောက်လောက် ရှိသည်။ ။ ပြောရလျှင်

တော့ အများကြီး။

ခိုင်ရတနာဖြူဖြူဇော်ဝင်းသန်းသည် နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်စွာ နေရာတကာ အလွန်ရှည်သည် ။

ဥပမာ.. နေ့ခင်းဘက်ကပင် နှစ်ယောက်သား ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြပြီး ညဘက်မှာ လည်း အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရအောင် ဖုန်းဆက်လာသည် ။

မောင်ရယ်.. အချိန်တိုင်း သိပ်သတိရတာပဲဟု အစချီပြီး အိပ်တော့နော်၊ ခိုင့်ကို အိပ်မက်ထဲထည့်မယ်ဆိုပြီး ဖုန်းချသွားချိန်မှာ တော့ မနက်နှစ်နာရီခွဲနေလေပြီ။ စကားလိုက်ထောက်ပြီး ပြောပေးခဲ့ရသော ညီထူးမှာ အိပ်ရာထက် ခပ်ယဲ့ယဲ့လေး ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။ ဒီအချိန်ကျမှ ဘယ်လိုအိပ်ရတော့မည်နည်း။

အင်း.. ဒီလောက်တောင် သတိရနေရင်တော့ အိမ်သာတက်ပြီး အီးညှစ်တိုင်း ငါ့မျက်နှာ ပြေးပြေးမြင်နေရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ။

အဲဒီလို လေကြောရှည်ရုံပင် မကသေးပါ။ ရှေ့ပင်းထွက်လျှင်လည်း တစ်ရက်တည်းမှာ ပင် စူပါမတ်ကတ်သုံးခုလောက်ထိ ပတ်သွားနိုင်လောက်အောင် ခြေရှည်ပါသေးသည် ။

အစားအသောက်စားလျှင်လည်း နီးစပ်ရာ သင့်သလိုမဟုတ်ဘဲ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးနေရာတွေမှာ တကူးတက သွားစားသောက်သည် ။ ပြီး.. ထိုအစားအသောက် ဘာမှ ထူးခြားဆန်းကြယ်တာ မဟုတ်။ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ မြီးရှည် ဒါမှ မဟုတ် တိုရှည်တို့လို အစားအစာမျိုး။ အအေးသောက်လျှင် တောင် ပိုက်က အရှည်မှ ။

ဒင်းတော့ ယောက်ျားယူရင် ဒုက္ခပါပဲဟု ညီထူး မထိတ်သာ မလန့်သာ တွေးမိသေးသည် ။

အဲဒီလိုနေရာတကာမှာ ရှည်လျားထွေပြားနေသော ငတိမအား ကြာတော့ ညီထူး စိတ်မရှည်ဖြစ်လာရသည် မှာ ဘာဆန်းသနည်း။

ပထမတော့ ရင်ခုန်စိတ်ကလေး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည် ။ ကြည်နူးမှုတွေလည်း အမှန်တကယ် ထွန်းကားခဲ့ပါသည် ။ သူ့ဆံပင်ရှည်တွေကိုလည်း ရောယောင်မြတ်နိုးမိသလို ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည် ။

ခုတော့ ဒင်း၏ ရှည်လျားခြင်း သံသရာထဲမှာ လည်စင်းခံရနေရမည့် သားကောင် အဖြစ်မခံနိုင်တော့။

သို့နှင့် စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး ညီထူး စဉ်းစားဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည် ။

ခိုင်ရတနာဖြူဖြူဇော်ဝင်းသန်းရေ.. မင်းနဲ့ ငါ အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာပဲ လမ်းခွဲကြပါစို့... ဟု ။

တကယ်တော့ ရည်းစားတစ်ယောက်၏ စိတ်နေသဘောထားကို လေ့လာရန် အချိန်တစ်ပတ်လောက်နှင့် လုံလောက်ပါသည် ။

ထိုယူဆချက်ကို သင်လက်ခံပါသလား။

ကြိုက်ရာရွေးပါ (မှား၊ မှန်)

ကျန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ်ကျော်က အချိန်တွေကို ပြန်စဉ်းစားကာ နှမြောတသဖြစ်နေချိန်မှာပဲ ကနွဲ့ကလျ လှမ်းလျှောက်လာသော ခိုင်ရတနာဖြူဖြူဇော်ဝင်းသန်းအား လှမ်းတွေ့လိုက်ရ၍ လက်ရှိအချိန်ကို စိတ်ပြန်ရောက်သွား၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် ငါဟာ ဒင်းရဲ့ ရည်းစားအဖြစ် တရားဝင် ရှိနေဆဲပါလားဟု တွေးကာ အဆမတန် အားငယ်ဝမ်းနည်းသွားကာ မျက်ရည်ပင် လှိုက်ခနဲ စို့တက်လာသေး၏။

ထိုအချိန်မှာ ပဲ ခိုင်ရတနာဖြူဖြူဝင်းဇော်သန်းက ညီထူးရှေ့သို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။

ညီထူးဝတ်စားလာသော ပုံစံကိုကြည့်ကာ မျက်လုံးပြူးသွားရင်း...

"မောင်... ဘယ်လိုပုံစံကြီး ဝတ်လာတာလဲ"

ညီထူးက သူ့ကိုယ်သူ ကြောင်စီစီ ငုံ့ကြည့်ကာ..

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ခိုင်ရဲ့ .. ဒါ မောင် ခုအရမ်းကြိုက်နေတဲ့ ဖက်ရှင်လေ၊ နှင်းဆီဖက်ရှင်တဲ့ ၊ နှင်းဆီပန်းကြီးတစ်ပွင့်နဲ့ မောင် တူမနေဘူးလား"

"ဟောတော်"

ငတိမက ပြူးတူးပြဲတဲ ထပ်ကြည့်ပြန်သည် ။ နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်မှာ ဆိုလျှင် ထိုအီရောင်သည် လိုက်ဖက်မည်ဖြစ်သော်လည်း စတိုင်ပင် အစိမ်းရောင်ကြီးနှင့် အင်္ကျီအနီ တောက်တောက်ကြီးကို တွဲဖက် ဝတ်ဆင်ထားသော ညီထူးကိုတော့ ဘယ်လိုမှ နှင်းဆီပွင့်ကြီးတစ်ပွင့်ဟု ခံစားရပုံမပေါ်ချေ။

ညီထူးက ဆက်၍ ...

"ဒါတင်မကဘူး ခိုင်ရဲ့ .. နောက်ရက်တွေမှာ မောင် ပြက္ခဒိန်ဖက်ရှင်တို့ ၊ ကော်ဇောဖက်ရှင်တို့ ဝတ်ပြဦးမယ်.. သိလား"

ဘုရားရေဟု ခိုင်ရတနာဖြူဖြူဇော်ဝင်းသန်း အသံတိတ် ‘တ’လိုက်မိသည် ။ မျက်စိထဲမှာ လည်း ပြက္ခဒိန်ကို အပေါက်ဖောက်ကာ ခေါင်းစွပ်

ထားသော၊ နောက်တစ်ကိုယ်လုံး ကော်ဇောပတ်ထားသော ညီထူးပုံစံ ကြီးကို ကြိုတင် မြင်ယောင်မိလိုက်သည်။ ။

ရင်ထဲမှာ လည်း သံသယတွေ တဖွားဖွားဝင်လာကာ အနည်းငယ် ထိတ်လန့်လာသော စိတ်ဖြင့်..

"မောင် နေတော့ ကောင်းပါတယ်နော်၊ ကျန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်က ဘာ ဖြစ်လို့ ဖုန်းပိတ်ထားတာလဲ"

ညီထူးက ကြောင်စီစီ ပြန်ကြည့်ကာ..

"ဖုန်း.. ဟုတ်လား၊ မပြောချင်တော့ပါဘူး ခိုင်ရယ်၊ ဖုန်းကို မေမေတို့ ပြန်သိမ်းလိုက်ကြပြီ"

"ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မသိဘူး ခိုင်ရဲ့ ၊ မေမေတို့ လေ မောင့်ကို ညည မအိပ်လို့ တဲ့ ၊ ဆေး တွေလည်း တိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ အပြင်လည်း မထွက်ရဘူးတဲ့ ၊ နောက် တစ်ရက် နှစ်ရက်နေရင် ရွာသာကြီးက အမျိုးအိမ်မှာ သွားနေရမယ်လို့ တောင် ပြောသေးတယ်၊ မောင်ကတော့ မသွားချင်ပါဘူး။ ခိုင်နဲ့ ခွဲရမှာ ပေါ့။ ခုတောင် မေမေတို့ မသိအောင် ခိုးထွက်လာတာ"

ဝီဘိ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို တတွတ်တွတ်ပြောနေသော ညီ ထူးကိုကြည့်ကာ ဘုရား ဘုရား.. ဟု ခိုင်ရတနာဖြူဖြူဇော်ဝင်းသန်း အခါနှစ်ရာလောက် တုန်လှုပ်မှုများ စွာဖြင့် စိတ်ထဲက ‘တ’ နေမိသည်။ ။

တစ်ဆက်တည်း ချောက်ချောက်ချားချား တွေးလိုက်မိ၏။ ဒီအတိုင်း ဆိုလျှင်တော့ ညီထူး ရူးစပြုနေလေပြီ။

ညီထူး အိပ်မပျော်ခဲ့သည့် စနက်တွေက မိမိဖုန်း တစ်ညလုံးနီးပါး ဆက်ရာကနေ စခဲ့တာလားဟု တွေးမိကာ ငတိမ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေး

ဆုတ် ဖြူရော်သွားလေ၏။ ညီထူးက တပြန်ကြီးပင်..

"ခိုင်ရော နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား၊ ဟင်.. ကဲပါ မောင်တို့ လျှောက်လည်ရအောင် ပန်းခြံထဲရောက်ရင် ကုလားကားထဲကလို က မယ်၊ ဟာ.. မထူးပါဘူး၊ ခုပဲ ကိုရီးယားကားထဲကလို ခိုင့်ကို မောင် ကုန်း ပိုးပြီး ခေါ်သွားမှာ ပေါ့.. လာတက်"

ဗြုန်းခနဲထကာ ညီထူးက ကုန်းပိုးရန် ခါးကုန်းပေးလိုက်သဖြင့် ငတိ မ အလန့်တကြားဖြစ်သွားပြီး...

"ဟင်... မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့ "

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ခိုင်ရဲ့ ၊ မောင့်ကို ဘုန်းနိမ့်မှာ စိုးလို့ လား၊ လာပါ.. မောင် ဘာမှ အယူမရှိပါဘူး"

ဒီတစ်ခါတော့ ငတိမ နောက်ကိုပင် နှစ်လှမ်းလောက် ဆုတ်လိုက် ပြန်သည် ။ နဖူးမှ ချွေးစတွေကိုလည်း သပ်ချရင်း မျက်နှာအပျက်ပျက် အယွင်းယွင်းဖြင့်...

"ဟို.. ဟိုလေ.. မောင်.. ခိုင်လေ ရုတ်တရက် ဖျားချင်လာလို့ "

ညီထူးက ဘာများ လဲဟူသော အကြည့်လေးနှင့်...

"ဪ.. ခိုင်ရယ် စားချင်တာဆိုရင် ဝယ်စားလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား ၊ အဲဒီလိုပဲ ဖျားချင်ရင်လည်း ဖျားပစ်လိုက်ပေါ့ ဘာခက်လို့ လဲ"

ညီထူးစကားတွေက ပုံမှန်မဟုတ်တော့။ ငတိမ ချောက်ချားရုံမျှမက ဘဲ သွေးပါ ပျက်လာပုံရသည် ။

အသနားခံသော ပုံစံလေးနှင့် ညီထူးကိုကြည့်ကာ...

"မောင် ခဏနော်၊ ခိုင် ဒီအနားက ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဆေးလေး ပြေးဝ

ယ်လိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးမှ ... လျှောက်လည်ကြတာပေါ့"

"အင်း.. မကြာနဲ့ နော် ခိုင်"

စကားပင် ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ခိုင်ရတနာဖြူဖြူဇော်ဝင်းသန်း တစ်ယောက် ညီထူးနှင့် ဝေးသထက်ဝေးရာသို့ သုတ်ခြေတင်တော့၏။

နောက်သုံးမိနစ်လောက် အကြာမှာ ပဲ ညီထူးဆိုင်ထဲက ထထွက်လာခဲ့သည် ။

ခိုင်ရတနာ ဖြူဖြူဇော်ဝင်းသန်း ဆိုသော ငတိမအား ဆက်စောင့်နေစရာမလိုပါ။ စောင့်နေလျှင်လည်း ပြန်လာလိမ့်မည် မဟုတ်ဆိုတာ ညီထူး ယုံကြည်ပြီးသား ဖြစ်သည် ။

အဲဒီနေ့ကစပြီး ခိုင်ရတနာဖြူဖြူ ဇော်ဝင်းသန်းသည် လူချင်းမပြောနှင့်.. ဖုန်းလေးပင် မဆက်တော့။ ဇာတ်လမ်းက ပြတ်လေပြီ။

ခုချိန်မှာ ငရဲကျခံမလား၊ နောင်တစ်ချိန်မှာ ငရဲကျခံမလား မေးလာလျှင်တော့ ညီထူးသည် နောင်တစ်ချိန်မှ အကျခံမည်ဟု ဖြေမည့် ညစ်ကျယ်ကျယ် ကောင်စားမျိုးသာ ဖြစ်ပါသည် ။

မိတ်ဆွေ သင့်အနေနှင့်ဆိုလျှင်ရော...
